

In een haven waar veel kustlijnen samenkomen, ontscheepte hij, gelijk met het Russische echtpaar, en den Italiaanschen graaf.

Ongeveer tien jaar later ontmoette ik hem voor de tweede maal, weer aan boord van een schip, weer na vertrek van Havana. Hij was ietwat gezet geworden, zijn mahoniebruine kop was nu glad geschoren, en hij was kaalhoofdig, waardoor zijn schedel minder vierkant leek. Ik had hem niet direct herkend. Pas toen hij met zijn rug naar me toe stond, schoot me te binnen dat ik die militaire houding al eens meer had gezien. Hij had twee kinderen bij zich, een blond meisje van een jaar of acht, en een jochie met donkere, zwaar omwimperde oogen in een ovaal, olijfkleurig gezichtje. In zijn kleeding leek hij ook niets meer op den dandy-achtigen Europeaan van kort na den oorlog. Hij droeg een slordig zittend pak van khakikleurig tropical met dubbele borstzakken, en een leeren riem bij wijze van koppel.

Ik sprak hem aan. Hij herinnerde zich die reis natuurlijk. Daarmee was zijn leven in deze streken begonnen. Hij was nooit meer in Duitschland terug geweest.

Het meisje, met broertje aan de hand, kwam direct naast hem staan, Hij ontdooide toen ik opmerkte hoe ze op haar vader leek.

Allengs vertrouwelijker vertelde hij me enkele stukken van zijn leven tusschentijds. In een der Centraal-Amerikaansche republieken had hij een betrekking gekregen als instructeur in militaire zaken, was zelfs opgeklommen tot een hoogen rang in het leger. Hij werd genaturaliseerd, en nadat hij voldoende was ingeburgerd, en met eenige families in de hoofdstad bekend, huwde hij een jongedame van het land, een schoonheid, die moeder werd van de twee kinderen die bij hem waren. Bij een plotseling opstuivende revolutie, koos hij de partij van zijn militairen chef, een generaal van wien men verwachtte dat hij president van de Staat zou worden. De revolutie mislukte, ze werden verslagen. Hun chef neergeschoten, vluchtte hij en een aantal andere rebellenleiders naar het buitenland. Zelf nam hij met vrouw en kinderen de wijk naar Cuba, want zijn vrouw wilde niet mee naar de Vereenigde Staten of naar Europa. Op Cuba was hij gebleven totdat een half jaar geleden in hun land een algemeene amnestie voor politieke vluchtelingen werd afgekondigd. Om bepaalde redenen wees men hem echter in de haven C., waar ze arriveerden, voorloopig af. Nu ging hij het nog eens probeeren. Hij had na de laatste verkiezingen wat betere kans door invloed bij enkele leidende figuren in de hoofdstad. Hoewel nog niets zeker was.

— Och, het leven is een dobbelspel. Ik had op het verkeerde paard gewed, zei hij bitter.

— En uw vrouw?

— Die is wel toegelaten en daar gebleven, antwoordde hij haastig.